

[Aksel Møller.]

altsaa et Ændringsforslag, der tilsigter at forøge Mulighederne for at kunne anvise Boliger, og naar det er fremsat som Ændringsforslag til Loven om Leje, skyldes det den Omstændighed, at det lovteknisk hører hjemme i denne Lov, hvori i Forvejen Fremlejereglerne findes. Ændringsforslaget siger, at selv hvor der eksisterer et kontraktligt Forbud mod Fremleje, skal Lejeren paa visse Betingelser alligevel kunne fremleje. Meningen dermed er naturligvis at opfordre til, at flere Boligrum kommer paa Markedet, hvis jeg maa have Lov til at bruge det Udtryk. De Betingelser, som Ændringsforslaget sætter for at tilsidesætte et kontraktligt fastsat Forbud mod Fremleje, er af to Kategorier. Den ene er inappellabel, og den anden er appellabel. Den ene siger, at Ejeren kan modsætte sig Fremleje, hvis der derved kommer til at bo flere Personer i Lejligheden, end der er Beboelsesrum i denne. Denne Bestemmelse kan ikke appelleres. Det kan derimod Bestemmelsen om, at Ejersens Godkendelse af den Person, som skal staa for Fremlejemaalet, udkræves. Ejeren kan naturligvis have en lang Række gode Grunde til at modsætte sig, at Fremleje finder Sted til denne eller hin Person. Den paagældende kan være ham bekendt som ufredelig, hans Forhold kan være saadan, at man maa formode, han ikke er i Stand til at opfylde Husordenen, eller der kan maaske tænkes andre Grunde — Livet er jo mangfoldigt. Hvor noget saadant foreligger, har Ejeren Lov til at afslaa, at den paagældende Person, der bringes i Forslag, godkendes som Fremlejertager. Hvis der foreligger en saadan Nægtelse fra Ejersens Side, skal Lejeren kunne indbringe Sagen for Fremlejenævnet, som saa skal tage Stilling til, om Ejersens Nægtelse bygger paa Motiver, der kan godkendes.

Det er klart, at der i Udvalget har været store Betænkeligheder ved i det hele taget at fravige en kontraktlig fastsat Rettighed for Ejeren — det er jo det, der sker her —, og man har ment, at der maatte præsteres en vis Erstatning. Det har man gjort paa den Maade, at man i Ændringsforslaget har fastsat en Afgift af det Provenu, Fremlejen indbringer, nemlig 25 pCt. af Lejebeløbet, som skal afleveres til Ejeren. I den almindelige Praksis er Forholdet det, at den Afgift eller den Andel der betales til Ejeren, er væsentlig mindre, nemlig 10 pCt. Naar man er gaaet saa vidt, har det for det første den Begrundelse, at man her tilsidesætter en Rettighed, griber ind i et Ejendomsretsforhold; det kræver, at der præsteres en passende Erstatning; men ved Fastsættelsen af

denne relativt høje Afgift har man naturligvis ogsaa villet opnaa, at der stilles flere Værelser til Raadighed for Udlejning. Hermed skulde man have udvidet Muligheden for Fremleje i væsentlig Grad og udvidet den saaledes, at man ikke gaar hævdvundne Rettigheder alt for nær.

Den videre Drøftelse i Udvalget samlede sig derefter om, hvorvidt Boliganvisningslovforslaget havde Ændringer nødvendig. Ved første Behandling blev det her i Salen fremhævet, at der ofte hændte det, at Personer, som havde delt Husstand med Hovedlejemaalets Indehaver, den Dag denne døde, risikerede at staa uden Tag over Hovedet. Det har foreligget i en lang Række Tilfælde, og man fandt i Udvalget, at der var god Grund til at acceptere den Tanke, at der for de paagældende, i Regelen nære Familienmedlemmer forelaa et Tab af meget stor Betydning for dem, i det Øjeblik de blev sat ud af det, der havde været deres Hjem. Man endes derfor om til den højtærede Indenrigsministers Lovforslag at stille Ændringsforslag, der gik ud paa, at det skulde være muligt for de efterlevende Husfæller at bevare det lejede paa visse Vilkaar. For det første skulde det være aldeles givet, at den paagældende eller de paagældende efterlevende havde bidraget til Opretholdelsen af det fælles Hjem. Derved vilde man opnaa et virkeligt Kriterium for, at det var deres Hjem, Talen her var om. Men dernæst var man klar over, at der kunde foreligge Tilfælde, hvor det var aabenbart urimeligt at overlade de efterlevende at bo i en Lejlighed, der under de nuværende Tilstande paa Boligmarkedet maatte siges at være egnet til at rumme en væsentlig større Familie end den, der var blevet tilbage ved Hovedlejemaalets Indehavers Død, og denne Betragtning førte til, at man bestemte, at Boliganvisningsudvalget skulde kunne forlange, at de efterlevende fraflyttede det lejede paa Betingelse af, at Udvalget skaffede en rimelig Erstatningsbolig. Ændringsforslaget bestemmer, at en saadan Erstatningsbolig skal være beliggende inden for den samme Bydel. Det er klart, at der dermed er tænkt paa, at det kan være af afgørende Betydning for de paagældende Personers Eksistens, at de ikke fjernes urimelig langt f. Eks. fra det Sted, hvor de har deres Erhverv. Det bestemmes ogsaa, at den Bolig, der anvises dem, skal være af passende Karakter, det vil sige, at dens Standard skal være af en tilsvarende Karakter som den, de maa fraflytte.

Endvidere er der opnaaet Enighed om et Ændringsforslag, der gaar ud paa, at